

ÍRÁSOK, CIKKEK, EMLÉKEK...

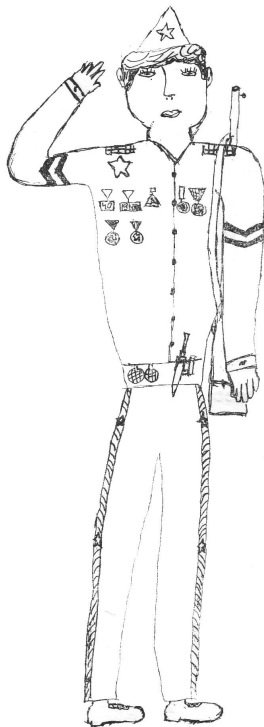
Juhász Kornél
„EZ A VÁROS SZÜLETÉSEM HELYE”

Örülök, hogy Zentán, ezen a szép alföldi tájon születtem.

Hogy számomra miért szép ez a városka? Először a kanyargó Tisza miatt, melynek partján sétálgatok. Gyönyörködöm a szép tájban. Szívom a gesztenyefák üde illatát, nézem a folyót, melynek hullámai oly vidáman csapódnak a part menti kövekhez. A város másik szélén sakktáblához hasonlóan sorakoznak a hullámzó, aransárga búzatáblák, zöldellő, hajladozó kukoricaerdők. Itt-ott sárga napraforgósávokra bukkanunk, melyekről méhecskék gyűjtik a nektárt. A város szélén gomba módra szaporodnak a szebbnél szebb lakóházak, melyek előtt virágok virítanak.

Számomra ez a város a világ közepe, mert itt laknak a szüleim, barátaim, és itt járok iskolába.

(1985–1986-os évfolyam, 5. b osztály)

Répás Zoltán, 1986–1987-es
évfolyam, 7. b osztály

Horvát K. Andrea
A BÚCSÚ

Úgy érzem, soha nem voltam olyan szomorú, mint akkor, amikor elment az unokatestvérem katonának.

Nagyon szeretjük egymást. Vele jártam a moziba a rajzfilmeket nézni. Egész nyáron együtt jártunk fürödni, kirándulásokra. Egyszóval a legjobb barátom is ő.

Nagyon féltam a búcsúzástól, mert az egy év bizony hosszú idő! Szerettem volna egy kis örömet szerezni neki, ezért elhatároztam, hogy megajándékozom egy könyvvel. Erről legalább én is az eszébe jutok.

Elérkezett az indulás ideje, álltunk a vonat előtt. Nem is tudtam mit mondani. Az ég is borús volt, de az én kedvem még annál is sötétebb. Ő ezt látta rajtam, és mikor kezét fogtunk, egy levelet adott át.

A vonat elment, unokatestvérem integetett, én meg könnyes szemmel olvastam sorait. Így vigasztalt: „Ne légy szomorú, gyorsan elmúlik az egy év, és újra itthon leszek.”

Nagyon várom már.

(1986–1987-es évfolyam, 5. osztály)

Bajusz Hajnalka
CSIBÉSZKEDTEM

Vendégeket vártunk. Testvérem és én köpöcsövet készítettünk. A kapuhoz bújunk, és gyúrni kezdtük a papírt. Nem vettek észre bennünket. Meglövöldöztük az érkező vendégeket.

Anyu azt mondta, hogy legközelebb ilyen csínytevésért kikapunk.

(1987–1988-as évfolyam, 3. osztály)

Gyurcsik Gábor
KEDVENC ÁLLATOM

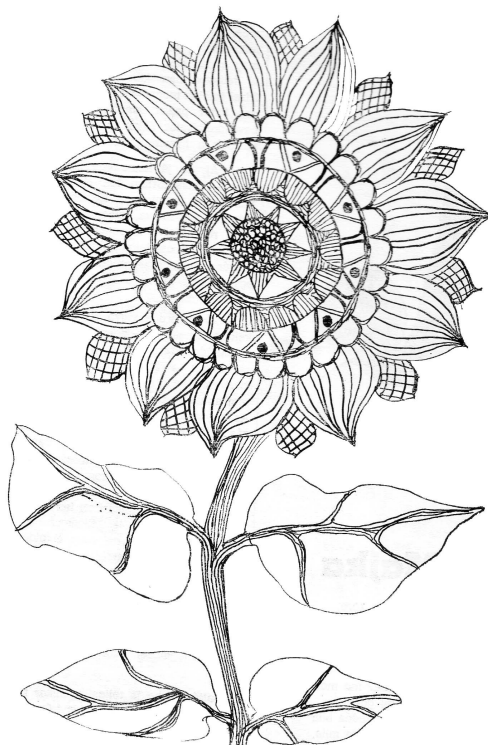
A hörcsögömet egy szép, napos reggel vettem a vásárban. Egy kis fekete szőrgombóchoz hasonlít, és gombostűfejnyi csillogó szeme van. Kormos a neve. Nagyon szeret játszani. Van neki egy kis kereke, amelynek forgatásával túl tud adni a felesleges súlyán. Így óraszámra el tud játszani. Egy napon kiengedték a szobában, hogy szaladgáljon. Pár perc múlva eltűnt. Kerestük az utcán, a szobákban, az udvaron, de hiába. Nyoma veszett. Amíg én sírdogálva kerestem, apuék nyakon csípték, és beletették a dobozába. Nagyon megörültem, amikor megláttam a helyén. Csak ezután tudtam meg, hogy a szekrény mögött volt. Azt szeretném, ha soha nem veszíteném el ezt a kis virgonc állatot.

(1987–1988-as évfolyam, 5. c osztály)

Juhász László
NŐNAPI KÖSZÖNTŐ

Édesanyám, édesanyám,
Szemed fénye ragyog reám.
Megteszel te mindent nékem,
Világosban és sötétben.
Láttalak képen,
Szemed fénye ragyog,
Lehoznál nékem száz fényes csillagot.
A rét minden virágát
Kezedbe adom,
Arcod megcsókolom,
Tiszta szívből köszöntelek,
Édesanyám kedves.

(1988–89-es évfolyam, 5. b osztály)

**Bognár Sára, 1984–1985-ös
évfolyam, 7. b osztály**

Túri Gyöngyi
BENCE ÚTJA

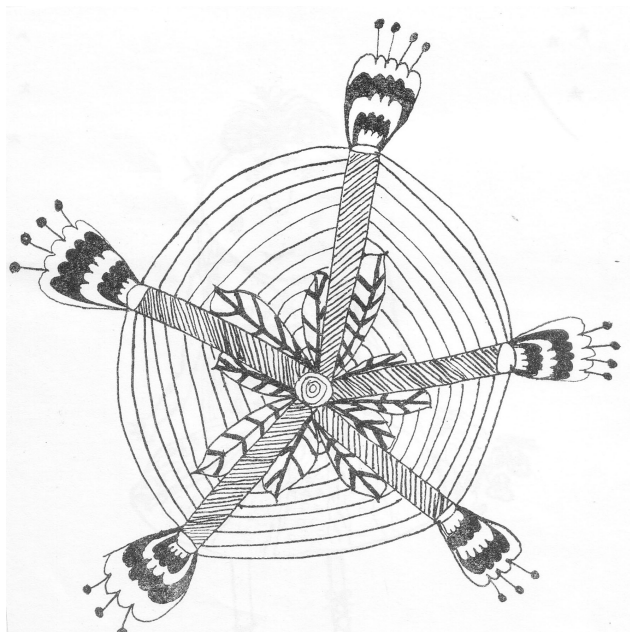
Reggel volt, a harmat még csillogott a fűvön, mikor az aggódó édesanya útjára bocsájtotta Bencét.

Az öreg szolgát a hajnali, üde levegő fogadta, mikor kilépett a ház ajtaján. A határban akkor kezdtek szirmaikat kibontani a virágok, melyek színesebbé tették ezt a szép, harmatos, friss reggelt. A felkelő nap sugarai langyos melegséggel borították be a határt. Egy-egy madár kiáltását lehetett hallani, amint a reggeli zsákmányát hajszolja. Sietett Bence, mert már messziről látta a nyújtózkodó napot, és nem akarta útját folytatni a nagy melegben. A nádas már közel volt, látszott a sűrű bujaság.

– Alighanem itt van! – gondolta Bence. Igaza volt, hisz a sok bokor, fa és nád biztonságos búvóhelyet nyújtott. Alighogy széthúzta a nád falát, gazdag növény- és állatvilág tárult elé. Rengeteg friss fészket, és benne sok egészséges tojást talált. Sok madarat riasztott el. A távolból madárhangok visszhangzottak. A nap már melegen tűzött. Bence hangot hallott. Mindjárt tudta, hogy ez Miklós.

Igaza volt. A távolból feltűnt Miklós teste, erős alkata.

(1988–1989-es évfolyam, 6. b)

Molnár Gabriella. 1988–1989-es
évfolyam, 6. c osztály

Klauz Zoltán
VÉGRE!

Végre itt a sulis! Már éppen ideje, hogy ne unatkozzam annyit!

Vártam ezt a napot, de most visszaemlékszem a nyárra, a szebbnél szebb kapásokra a kanálison, és az ott töltött szabadságra, a kocsikázásra Luna Parkban, a komputerezésre. Rengeteg élmény! Jó mulatságok voltak ezek! Azóta se veszekedtem annyit Mártával, a testvéremmel. Vagy amikor egy hatalmas csuka megijesztett!

Jobb mégis az iskolában, mondjon ki mit akar!

(1993–1994-es évfolyam, 4. b osztály)

Recskó Katalin
THURZÓ LAJOSRA EMLÉKEZTEK

A Thurzó Lajos iskola ötödikesei úgy emlékeztek meg a névadó zentai költő halálának 46. évfordulójáról, hogy önképzőköri összejövetelükre meghívták fiát, Thurzó Lászlót. A tanulók Thurzó-verseket adtak elő, majd kérdéseket tettek fel a vendégnek. A válaszokból megtudták, hogy Thurzó Lajos nagyon szerette a gyerekeket, jó apa volt, verseit szívesen felolvasta fiának. Versírás után pedig gyakran harmonikázott Lacinak. Szonyáról is szó esett, akiről egyik legismertebb költeménye szól. A vendég visszaemlékezett rá, hogy Szonya annyira otthon érezte magát a Thurzó családban, hogy édesanyja az ebédjét is utána vitte, mert a kislány a barátjával együtt akart enni. Barátságuk a költő halála után megszakadt, mivel Thurzó László az anyjával elköltözött Újvidékről.

– Életem egyik legkellemesebb napja lenne, ha újra találkoznék Szonyával – válaszolt Thurzó László a tanulóknak arra a kérdésére, mit szólna, ha Szonya véletlenül betoppanna.

(1995–1996-os évfolyam, 5. osztály)

Kazinci Gábor
Ó, EZEK A LÁNYOK!

Ó, ezek a lányok! Már megint ők! Az osztályban ők a legrosszabbak. Másról sem tudnak beszélni, csak arról, hogy milyen okosnak tartjuk magunkat. Na persze nem mindig, mert például itt vannak a pletykafészek, akik mindig mindent elárulnak. De igaz, ha a lányok nem lennének... Szünetben állandóan zajongnak és veszekednek! Állandóan tükör és fésű van a kezükben! Vagy ha nem, akkor minket, fiúkat kergetnek. Még a fiúmosdóba is bejönnek utánunk. Amelyik fiú megtetszik nekik, rögtön mindent megtesznek, hogy a fiú megkedvelje őket. Mindenféle trükköt és csalafintaságot eszelnek ki akkor! Igaz, vannak rendes lányok is, de azok legtöbbször szegénylősek.

Egyszóval a lányokra nagyon sok időt kell pazarolni, ha azt akarjuk, hogy elégedettek legyenek velünk. De ha a lányok nem lennének, nem érne semmit az életünk!!!

(1995–1996-os évfolyam, 5. osztály)

A Thurzó iskola logója

Gere Igor
HA ÉN TUDNÉK AZ ÁLLATOK NYELVÉN BESZÉLNI

Vasárnap kimentem az erdőbe csipkebogyót szedni. Egyik bokortól a másikig kóboroltam. Elgondolkodva csipegettem a télirevalót. Egyszer csak megszólított valaki.

– Segíts ki innen!

Ahogy körülnéztem, megpillantottam egy madarat, bele volt akadva a bokor szúrós ágaiba. Riadtan pislogott. Én sem tévóváztam sokáig, hanem egy erős ággal széthúztam a tövises gallyat, és a szarka rögtön ki is repült. Örömeiben így szólt hozzám:

– Jó tett helyébe jót várj! Kívánj bármit, teljesítem.

– Szeretnék az állatok nyelvén beszélni...

– Kívánj bármit, csak ezt ne! – tiltakozott az újdonsült barátom.

– De hiszen te is beszélsz a mi nyelvünkön! – vitatkoztam vele.

Így végül beleegyezett. Adott nekem különféle ismeretlen növényeket, és azt mondta, hogy egyem meg. Hanem ebből lett ám a galiba! Kimentem a baromfiudvarba, és csodák csodájára értettem, mit karattyolnak a tyúkok, és min veszekednek a pulykák. Érdekes volt kifüleslni a titkaikat. A tyúkok szidtak, hogy kevés a vizük. A disznók vicceket meséltek egymásnak, és hanyatt fekvre röhögtek rajta. Óriási hangzavarnak tűnt minden a fejemben. És ekkor meg akartam szólalni, hogy jó gazda módjára csendet teremtek, de emberi hang nem jött ki a torkomon. Leteremtettem őket kutyául, szamar-, ló- és macskanyelven, de mindhiába! Ekkor anyu szólt hozzám:

– Mi bajod, kisfiam?

– Csip, csip, csip, csip! – dadogtam riadtan.

És szerencsére felébredtem!

(1997–1998-as évfolyam, 5. osztály)

Danyi Karolina
BAJBA KERÜLTEM...

Február vége felé történt.

Szokásomhoz híven későn indultam iskolába, ezért felpattantam a kerékpáromra, és jól belehúztam, hogy még csöngetés előtt odaérjek. A hideg ellenére mind gyorsabban hajtottam, s akkor megpillantottam egy boltot. Gondoltam, mit vehetnék, ha öt percre beugrok venni valami nyalánkságot. A biciklit egy fához támasztottam, és bementem az üzletbe. Gyorsan megvettem, amit akartam, és indultam tovább a biciklimről teljesen megelégedve. Csöngetésre oda is értem, és semmi különösöt nem vettem észre. Az első, a második és a harmadik óra ugyanúgy telt el, mint máskor. De a negyedik órán eszembe jutott, hogy nem zártam be a kerékpáromat. Az utolsó két órát átidegeskedtem, mire végre kicsöngettek. Rohantam megnézni, de a kerékpárom nem volt sehol. Majdnem sírva fakadtam. Így indultam haza. Közben azon gondolkodtam, mit fognak szólni a szüleim: „Miért nem zártad be, most mehetsz gyalog!”

Ahogy ezen töprengtem, észre sem vettem, hogy a házunk előtt állok. Szépen, lassan belopóztam az előszobába, nehogy találkozzam a szüleimmel. De ez sajnos elkerülhetetlen volt, mert anyu így szólt:

– Szervusz! Hol van a kerékpárod?

– Hát otthagytam, és...

– Máskor zárd be, mert én toltam el a bolt elől!

Nagy kő esett le a szívemről, hiszen kikászálódttam a bajból!

Akkor megfogadtam, hogy ezután mindig bezárom a kerékpáromat, nehogy még egyszer ilyen bajba kerüljek.

(2001–2002-es évfolyam, 6. osztály)

Vuković Ildikó
JÓT NEVETTÜNK...

Zimankós téli nap volt. Becsöngettek a harmadik órára.

Dideregve vonult be az osztály a tanterembe. Hamarosan megkezdődött az óra. Szigorú arccal lépett be a történelem-tanárnő.

– Ma felelni fogunk! Ki meséli el a múlt óra anyagát?

Az osztályra néma csend ereszkedett, senki sem készült igazán. A pad alá bámultunk, mint a struccok, amik veszély esetén a fejüket a homokba dugják. Végül felszólította a 21. tanulót a névsorból. A fiú lassan felállt, az osztály fellélegzett.

– A múlt órán a... – kezdte döcögve, s a folytatásért a padtársa lábát rugdosta. Az lapozott is becsülettel az anyag után.

– A görög–perzsa háborúról tanultunk – súgta.

A felelő elismételte hangosan:

– A múlt órán a görög–perzsa háborúról tanultunk.

– A perzsa hadsereg áthajózott az Égei-tengeren és... – suttogta csendesén a padtárs. A felelő hűen elismételt minden szavat, s ez így ment egészen a marathóni csatáig, ahol elérte a sugást így szavalt a felelő:

– A maratoni futásban 42 kilométeren a görögök győztek.

A tanárnő megrökönyödött. Az osztályban kitört a röhögés. Az 5. osztály átírta a történelmet. De szegény felelőnek nem vált a javára!

– Ülj le, fiam, egyes! Nem a sporthíreket kérdeztem! – mérgelődött a tanárnő.

Mi pedig sokáig emlegettük a marathóni mezőn veszettül futkározó katonákat.

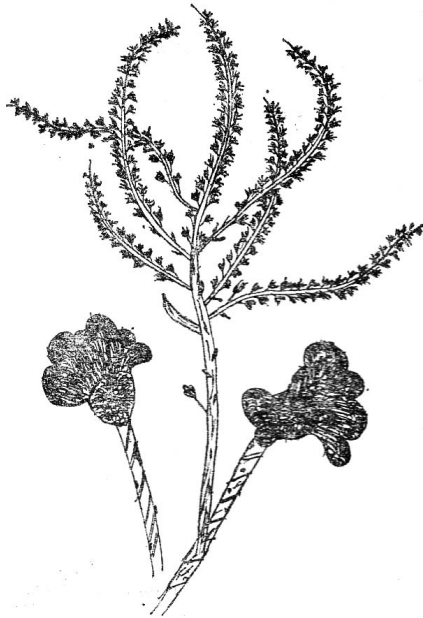
(2001–2002-es évfolyam, 6. a osztály)

Pósa Ágnes

„NEM TUDHATOM, HOGY MÁSNAK E TÁJÉK MIT JELENT...”

Tizennégy éve, egy forró nyári napon születtem az Alföld egyik városában, Zentán. Attól a pillanattól kezdve már egy titkos lánc fűzött ide, melynek neve: hazaszeretet.

Míg kicsi voltam, sokat ábrándoztam arról, hogy milyen jó lenne valamelyik nagyvárosban lakni, amely tele van híres emberekkel, és természetesen érdekesebb, mint Zenta. Máskor egy hegyvidéki faluban szerettem volna élni, egy kis eldugott helyen. Az elmúlt hetekben azonban többet foglalkoztam azzal a kérdéssel, hogy valóban érdemes lenne-e elmenni innen. Válaszként sok emlék, kép, arc, öröm, félelem, fájdalom jelent meg előttem. Rájöttem, hogy képtelen vagyok még gondolatban is elutazni otthonról. Amikor egy képzeletbeli úton járok, és tudom, hogy többet nem jöhetek vissza, felriadok álmomból. Már túl sok emlék köt ide, túl sok időt töltöttem már itthon, és késő lenne elköltözni egy idegen városba. A fák számomra mind egy-egy történetről szólnak, az utcák vidám meséket mesélnek, a nagy, hűvös termek emlékeket idéznek fel bennem. Sehol máshol nincsenek beszélő fák, utcák és helyiségek, csak itt, az én szülővárosomban. Igaz, ezek az élőlények és tárgyak csak nekem beszélnek, csak nekem válaszolnak. Ilyen emlékeim máshol nem lennének. Ha elutaznék, minden új lenne, és rideg. Nem lehetne olyan közvetlenül mesélni senkinek, mint az itthoniaknak. Az ismerőseim már mind elfogadtak, én is megszoktam őket. De itt nem csak az emberekről van

Menyhárt Ibolya, 1985–1986-os évfolyam, 8. b osztály

szó! A természet is ide köt engem, mivel nekem itt van küldetésem. Ha elmennék, az életem céltalan és üres lenne, mert nekem itt a helyem! Én ezt a vidéket, ezt a tájat és ezeket a törvényeket szoktam meg, és nem tudnék változtatni magamon, ha elkerülnék innen. A nap nekem csak itt mosolyog, az eső nekem csak itt muzsikál, a szél csak itt füttyöl... Máshol a nap égetne, az eső csak kopogna, a szél élesen az arcomba váгна... Ezek az érzések csak bennem vannak, s ha egy másik személy érkezik erre a vidékre, akkor másként írja le: vadnak, keménynek, erősnek, ellenszenvesnek. Viszont az én szülőföldemben nekem épp ez tetszik. A megérthetetlen vadság, amely a vízben van, a szilárdság, amelyet a föld testesít meg, az erő, amely a fáknak és a lelkekben lakozik, s amely mindig, minden helyzetben új reményt ad. S az ellenszenves érvek, vélemények, vádak, amelyeket a két külön nemzet szül egymás ellen... Ez az, ami megfoghatatlan, gyönyörű, de ugyanakkor ijesztő is! Ezek a szavak mindenbe beleolvadtak már, mindenki magában hordja és továbbadja a magjait, ez az itteni élet feltétele. Ezek nélkül nem élhet errefelé senki! Talán azért utazik el sok ember, mert nem tanulta meg azt a törvényt, amely a Vajdaságot jellemzi: az örökös harc! Aki ezt nem tudja és nem alkalmazza, annak ellenszenves ez a világ. Nekem azonban tetszik.

Én tudok harcolni! Nemcsak a magam javára, hanem másokért is! Soha nem fogok elutazni innen, éljek bármilyen nehéz körülmények között is! Ez a hazám, és felelősséggel tartozom érte. Ezért örökre itt fogok maradni, és mindig vigyázni fogok rá!

(2004–2005-ös évfolyam, 8. c osztály)

Tóth Ildikó, 1987–1988-as évfolyam, 6. a osztály

Hangya Dániel
HOZZÁD SODOR AZ ÉJ...

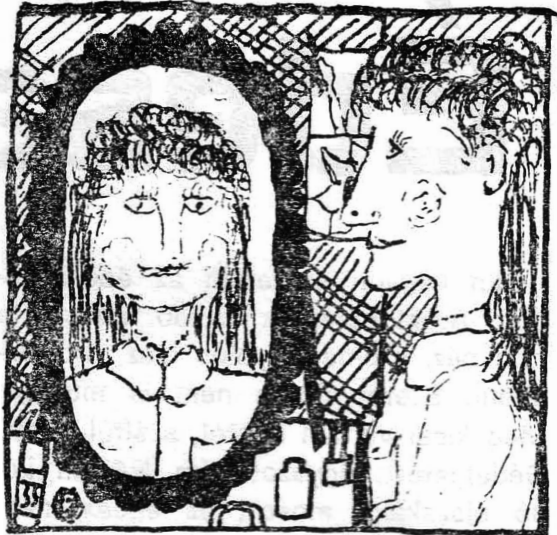
Hozzád sodor az éj, rólad álmodom.
Amikor veled vagyok, csak arra
Gondolok, hogy mondhatnám el titkom,
Ami mélyen a szívemben lakik titkon...

Hogy ne legyen többé az!
Valóság legyen!
Forró arcod, ajkamhoz érjen.
Hangod becézze a fülem,
Kezed fogja a kezem, hogy el ne eresszen sohasem...
Ó, mondd, mit tegyek érted, Szerelem?

(2007–2008-as évfolyam, 7. b osztály)

Kovács Leila
SZERELEM

Ha az ember szerelmes,
boldog és szomorú is egyben.
Lehet, hogy nevet,
de belül zokog a lelke.

Horváth Zoltán, 1987–88-as
évfolyam, 6. b osztály

Így voltam én is, nem is olyan régen,
mikor S. Zoli a szünetben rám se nézett...

Azt hittem, most mindennek vége!
De vigasztaltak,
Hogy búslakodni nem kell,
mert nézzem, hány kíváncsi szempár
kutatja lényem minden mozdulatát...
Felemeltem a fejem, és tényleg,
a szomszéd fiú rám nevetett.
Most már én is másképp látom a világot,
és S. Zoli közömbössége többé nem bántott.

(2007–2008-as évfolyam, 7. a osztály)

Juhász Vivien
A GERGIÁN-TANYÁN JÁRTAM

Egy derűs márciusi napon úgy éreztem, hogy okvetlenül el kell mennem egy olyan helyre, ahol már nagyon régen jártam, a Gergián-tanyára.

Azt, hogy miért fogott el ez az érzés, a mai napig sem tudom. Elindultam hát arra a helyre, amelyet tizenévesen a második otthonomnak tekintettem a barátaimmal (Tamással, Burai J.-vel, Virág Péterrel, Hodonicki Oszkárral és Bognár Arankával) egyetemben. Amikor megérkeztem a tanyára, az szinte kihalt volt. Mindössze egy-két madarat láttam felrepülni a patak melletti nádasból. Látszott rajta, hogy régen nem járt ott senki. A házba nem lehetett bemenni. Bizonyára a rendőrök zárták be az ajtót még akkor, amikor Gergián meghalt. Reménykedve néztem fel a régi akácfára, hátha megpillantom rajta a gyönyörű fekete madarakat. Csalódnom kellett. A kárókatonák még nem jöttek vissza. Burai J. azt ígérte, visszahozza őket, és én nem kételkedem az ő szavában. A Gergián-torony is állt még, bár az idő már eléggé megviselte. Gergián szép, rendezett kertje már nem létezett, helyette magasra nőtt gyomnövények csúfították a ház tájékát... Eleget láttam. Felidéztem a sok-sok évvel ezelőtt itt töltött órákat, napokat.

Még egyszer körülnéztem, és azzal a gondolattal játszogatva, hogy holnap visszajövök, és lekaszálok a gazt, elindultam haza.

(2010–2011-es évfolyam, 7. b osztály)

Sz. K.

MIT JELENT THURZÓSNAK LENNI?

Magánvélemény, amely megjelent a Magyar Szóban 1985. augusztus 25-én

Zentán már a korábbi években elterjedt egy olyan vélemény, miszerint, aki a Thurzóba jár, az felsőbb iskolákban általában megbukik, mert ebben a tantestületben nem kapja meg a kellő szintű tudást. Meg aztán az is beszéd tárgya lett, hogy „pofára” néznek, s hogy kinek mit pakol a szülő, azaz kamatozik év végén a füstölt sonka.

Már-már azt hittem, hogy ezek a szóbeszéddek feledésbe merültek, már csak azért is, mert ebben én semmi realitást nem találtam, mivel én is ebbe az iskolába jártam. Nem a büszkeség – bár az is lehetne –, hanem a valóság mondatja el velem: bizonyíthattam a középiskolában, hogy kellő tudásalapot kaptam. S tudom, hogy rajtam kívül még nagyon sok thurzósból kiváló szakember, elismert értelmiségi lett.

Ennek tudatában igen meglepődtem, amikor a beíratásnál tudomásul kellett vennem, él még a fáma! Ismerőseim arcáról is megbotránkozást olvastam le, mikor megtudták, thurzós a lányom, sőt most már a fiam is (az lesz őszre). De miután felocsúdtak, ecsetelni kezdték ámulatuk okát. Gyerekeim nem a Kertek területi óvodákba jártak, s biztosak voltak abban, hogy ez azért volt így, mert így talán bejutnak az Emlékiskolába. Persze ennek csupán családi okai voltak.

A korábbiakhoz hasonló véleményeket hallhattam mindezek után is, sőt még azt is: „Könnyű a Thurzóban kitűnőnek lenni!” Minderre most emlékezmem kellett. Kellett, hiszen a lányom aranydiplomás lett. Biztos vagyok benne, hogy megérdemelten. S hogy megkapta-e azt a tudást, amit más iskolákban? Minden bizonnyal.

Bizonyítvány nélkül is tudom, sokat tanult, és sok szép dolgot sajátíthatott el az első egy évben. Nemcsak ő, hanem valamennyi osztály- és iskolatársa is. Vagyis itt sem adják ingyen a jegyeket, meg kell dolgozni érte a tanulónak.

Ennek ellenére mégis idegenkednek ettől az iskolától. Pedig minden feltétel megvan itt is a magas szintű oktatásra, a helyes nevelésre. Ennek az intézménynek is ez az elsődleges célja, feladata. Ezt a feladatot hivatottak az itt dolgozó pedagógusok teljesíteni, s az eredményeket nézve sikerrel. Azonban a valós és egy tévhiten alapuló tényállást vizsgálva gyakran elgondolkoztam azon, mit is jelent thurzósnak lenni. Véleményem és szerencsére sokan mások véleménye szerint is: tanulónak lenni, mint bármely más iskolában. Kimerítő választ kaptam az iskolaközpontban: „A központban igazságosan, szigorú mércék alapján választják ki a pedagógusokat. Egységes tanterv szerint dolgoznak, ami már eleve kizárja az iskolák közötti különbség lehetőségét.” Kifejtették reményüket, hogy talán már nem sok idő kell ahhoz, hogy a szülők belássák, nincs okuk a bizalmatlanságra. Hogy mennyire helytálló és igaz az oktatásügyiek tájékoztatója, bizonyítja az is, hogy a Thurzóban még az olyan gyerekekkel is sikeresen „együttműködnek”, akik csonka családban élnek. Vagyis több időt szentelnek azokra a gyerekekre, akik otthon nem számíthatnak segítségre a tanulásban, mert azt mondani sem kell,

hogy a Kertek területén elég sok a szociális esetként számon tartott család. Az ilyen családokból kikerült gyerek az iskolában több figyelmet igényel. S az ilyen gyermekek mégis elsajátítják a tananyag jelentős részét, ami – talán mondani sem kellene – az itt dolgozó pedagógusok érdeme. Ami bizonyítja egyben azt is, hogy hivatásuk magaslatán állnak.

Ezek az eredmények is azt mutatják, azok a vélt különbségek alaptalanul bélyegezték meg egy iskola nevét, vonták kétségbe létjogosultságát.

Tóth Andrea, 1987–88-as évfolyam, 6. b osztály